

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r., wydanym w sprawie z powództwa B. (...) Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. przeciwko K. G. o zapłatę, sygn. akt XVIII C 2728/13, Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi: **1.** zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.948,82zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 22 maja 2013 roku do dnia zapłaty; **2.** oddalił powództwo w pozostałej części; **3.** odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu.

Rozstrzygnięcie powyższe oparte zostało na ustaleniu, iż pomiędzy pozwaną a (...) BANK S.A. w W. zawarta została umowa o kredyt gotówkowy oraz kartę VISA. Kwota udzielonego kredytu wyniosła 2.415zł a całkowity koszt kredytu z należnością odsetkową, opłatami, prowizją i jego ubezpieczeniem 1.321,60 zł. Bank ten dokonał połączenia transgranicznego z (...) Bankiem S.A. Z uwagi na brak spłaty należności w dniu 31 marca 2010 roku wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny na wymagalne zadłużenie wynoszące 2.745,81zł, w tym kapitał w kwocie 1.917,42 zł, ze wskazaniem, że od kwoty kapitału naliczane są odsetki 13% w stosunku rocznym. Tytułowi temu nadano klauzulę wykonalności, a postępowanie egzekucyjne toczące się na jego podstawie zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Następnie doszło do cesji wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz strony powodowej. Na dzień cesji zadłużenie pozwanej wynosiło ogółem 2.933,98 zł.

Po dokonaniu takich ustaleń Sąd Rejonowy zważył, że podstawę powództwa stanowi art. 27 ustawy z 31 stycznia 1989 roku prawo bankowe w zw. z art. 2 i 14 ustawy z 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim w związku z treścią umowy kredytowej. Sąd wskazał, że nie uwzględnił żądania w zakresie kwoty 155 zł z tytułu opłat, ponieważ strona powodowa nie wykazała rzeczywistych poniesionych w tym zakresie kosztów. W szczególności określenie, że ta należność obejmuje koszty obsługi kredytu (prowizje, ubezpieczenia i inne bieżące opłaty), monitoring płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych), koszty działań windykacyjnych nie pozwala na zweryfikowanie zasadności żądania w tym zakresie, zwłaszcza uwzględniając okoliczność, że część wpłaty pozwanej została już zaliczona na tzw. „opłaty”, które pierwotnie według powoda miały wynosić 334,73zł. Sąd Rejonowy podkreślił, że takie same obowiązki dowodowe spoczywałyby zarówno na wierzycielu pierwotnym jak i na nabywcy wierzytelności. Nadto, podniósł, że weryfikacji podlegało również roszczenie odsetkowe. W ocenie Sądu I instancji oświadczenie stanowiące załącznik do umowy przelewu, nie może rozstrzygać o odsetkach, gdyż zbywca nie może przenieść więcej uprawnień niż sam posiada. Z umowy kredytu nie wynika natomiast uprawnienie do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości większej niż odsetki ustawowe. Oprocentowanie kapitałowe kredytu w dniu zawarcia umowy wynosiło 14,99% i było ono stałe. Natomiast z samej umowy nie wynika wysokość odsetek za opóźnienie w spłacie kredytu oraz po jego wypowiedzeniu. Z pewnością nie są to odsetki kapitałowe, ponieważ w § 18 umowy jest odesłanie w tym zakresie do regulaminu, który nie został jednak przedstawiony przez stronę powodową. Co więcej również w bankowym tytule egzekucyjnym pierwotny wierzyciel ograniczył swe żądanie do odsetek wyłącznie od kapitału i tylko w wysokości odsetek ustawowych wynoszących wówczas 13%. Z tych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo w części dotyczącej kwoty 155 zł dochodzonej z tytułu opłat, a także roszczenie o odsetki w wysokości przekraczającej odsetki ustawowe. Zasądził natomiast kwotę 2.948,82zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach Sąd wskazał art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 482 k.c., zaś o kosztach procesu art. 102 k.p.c. Sąd Rejonowy uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególny wypadek przemawiający za nieobciążaniem pozwanej kosztami procesu w żadnej części.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa skarżąc go w części oddalonego powództwa, to jest w zakresie punktu 2. Rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie:

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na błędnym uznaniu, że nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń i wniosków, z których wywodziła skutki prawne, a tym samym nie udowodniła okoliczności nabycia wierzytelności w wysokości jakiej domagała się w pozwie;

- art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na dokonywaniu przez Sąd ustaleń sprzecznych z treścią zawartej przez strony umowy kredytu, jak i umowy cesji wierzytelności;
- art. 481 § 1 oraz § 2 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na zasądzeniu od kwoty głównej roszczenia odsetek ustawowych zamiast odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP;
- art. 509 § 2 k.c. przez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że wskutek umowy cesji nie przeszło na nią skutecznie roszczenie o zaległe odsetki.

Powołując się na takie zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Wobec tego, że sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie orzeczenia obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie naruszył treści art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c., ani też żadnego ze wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny oraz dokonaną ocenę prawną.

Kontrydiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla poparcia swych twierdzeń. Przepis art. 232 k.p.c. nakłada na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeśli strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji trafnie przyjął, iż na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że przysługuje jej względem pozwanej wierzytelność - zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Strona powodowa temu ciężarowi nie w pełni sprostała. Jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy nie wykazała aby przysługiwały jej odsetki umowne za opóźnienie w spłacie kredytu oraz po jego wypowiedzeniu, których to zasądzenia domagała się w pozwie. Wbrew twierdzeniom apelacji, z postanowień umowy kredytowej nie wynika uprawnienie wierzyciela do naliczania odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. § 18 pkt 5 tej umowy stanowi, że wysokość i zasady obliczania odsetek ma normować Regulamin stanowiący integralną jej część, przy czym dokument ten nie został załączony do akt. Natomiast oświadczenie stanowiące załącznik nr 6 do umowy cesji wierzytelności, na który powołuje się apelujący, nie stanowi wystarczającego dowodu na tę okoliczność. W pierwszej kolejności powódka winna wykazać, że odsetki umowne przysługiwały pierwotnemu wierzycielowi, a temu nie sprostała. Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, zbywca wierzytelności nie mógł skutecznie przenieść na nabywcę prawa do naliczania odsetek umownych o ile sam go nie posiadał. Nie może być uznany za skuteczny zarzut apelacji, dotyczący naruszenia art. 353¹ k.c. oraz art. 509 § 2 k.c. Niezrozumiały natomiast jest zarzut apelacji odnoszący się do oddalenia powództwa w zakresie kwoty 155 zł., co zdaniem skarżącego miało być wynikiem obniżenia stopy odsetek umownych do wysokości stopy odsetek ustawowych. Twierdzenie to pozostaje w sprzeczności z motywami rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia wyroku bowiem jasno wynika, że oddalone w tej części żądanie dotyczyło opłat (tj. kosztów upomnień, windykacji

itp.), nie zaś odsetek. Sąd Rejonowy trafnie oddalił powództwo w tym zakresie. Wysokość poniesionych opłat również nie została przez stronę powodową należycie wykazana.

Wobec bezzasadności wszystkich zarzutów apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.